

priznanja in nagrade kar naj umolknejo Nihče
jim ne zavida nihče Slavčkov glas se oglasi
o kulturi v trenutku po športni oddaji
Vse v popolni lepoti
zazveni kot svobodna izjava ki je ne odrekamo
sami sebi Demokracija mora dobiti priložnost
da svet pretrese tako je to Masaryk je rekel da
potrebujemo petdeset let Kako se je zmotil

GRADITI
MOST

Hotel je graditi most S pesmimi Besedami
Psovkami Zbiral je črke Jih presajal
Skrbno jih je zgnetel v kocke
in v oboke Tarnal je
ko je moral v nekem trenutku odstraniti
krožec nad črko u da bi se črke
lepše ujemale
Ničesar ni zgradil Most
je postal njegov sen Jezik ki si ga je izbral
za zidavo se ni dal zlečiti Drobil se je
v prah

Ivan Wernisch

Ivan Wernisch se je rodil leta 1942 v Pragi. Po končani Višji trgovski šoli je menjal številne poklice. Bil je betonski delavec, reklamni agent, tesar, rudar, delavec na gradbišču metroja, nočni čuvaj. Debitiral je leta 1958 v časopisu Kultura. Prvo pesniško zbirko Kam leti nebo je objavil leta 1961. Sledile so: Tolažba (1963), Zimski grad (1965), Gluhi breg (1967), Lutke (1970). Zbirka Kralj nedolžnih otročičkov leta 1972 ni izšla, ker je založnik razdril pogodbo. Dve zbirki sta mu ostali v rokopisu, v tujini je izdal izbor iz svoje poezije, ki je nastala v letih 1971–1977. Med prepovedjo pisanja in objavljanja je prevajal iz več svetovnih jezikov. Novembra lani mu je pri založbi Mlada fronta izšla pesniška zbirka Včerajšnji dan...

POKRAJINA
NA KONCU ZIME

Slednjič je dočakal mož
svojo vrv:
Samo še klin –
čez ribnik valijo sode
otroci se drsajo
ženska nosi otep
Piha mi pod plašč.

STOLP
IZ SLADKORJA

Posadile so nas, zlobne tete,
vsakega k drugemu koncu mize.
Pri tem pa samo tebe gledam.
Oblizuješ ribje nožice.
Soliš mi komolec.
V čaj sem vsipal stolp.
Tresk! Zaušnica,
stolp se je podrl.
Tetka jezikača.
Tetka klopotača.
Na dnu morja
sveti sonce.
Iztegnila si jezik.
Samo predstavljaljaj si.

NEKOČ
JE ŽIVEL

nekoč je bil neki svet,
ah, draga Mavrucha, tega več živa
ne boš videla. To je bila vodka! Sam cesar
jo je žgal. Vendar davno, pradavno,
da se še sam komaj spominjam, Bil,
da ne bi bil. Čudoviti
ljudje so hodili po njem: nekaterim so rekli
trgovci, drugim Turki, Tatari, Židje,
kočijaš si je nadel visoko čepico,
sam pa sem imel žepe
polne tobaka. A trgovec Ivan
mi je tekel naproti: »To si ti, Ivan
Ivanovič? Bodi pozdravljen
v mojem domu!« Toda v prvi sobici krik
iz velikega gramofona,
v drugi miza in na njej
nekdo, ah,
pozabil sem! Nato so privlekli
svinjo, ki je zaplesala, opico,
ki je nalila čaj, psa,
ki je lajal kot človek, pil sem, pil,
dokler se ni zasukal
svet okoli mene.
Zavrtel se je in ni ga bilo več.
In tako sem tukaj, draga
Mavrucha, kar živa
ne boš verjela!

BREZ Zakaj bi hodil tja
 NASLOVA ko me kličejo
 Zakaj bi hitel
 ko me pričakujejo
 Naj potrpijo če so tako neumni
 Sam si bom odprl
 steklenico šampanjca
 in ko jo bom izpil
 bom premišljeval:
 še me ima tralala
 nekdo na svetu
 rad

Izbral in prevedel
 Branko Šomen

Nikos
 Hadžinikolau

Pesmi

Sodobni grški pesnik Nikos Hadžinikolau, profesor grškega jezika na univerzi v poljskem mestu Poznaniu, je napisal že več knjig pesmi, v poljski jezik pa je prevedel Antologijo grške poezije dvajsetega stoletja, Antologijo grškega pomorskega pesništva in še nekaj knjig. Poljaki se zato sprašujejo: čigav je ta pesnik? Grški ali poljski? V Poznaniu se namreč počuti kakor doma...

Kajti – pravijo Poljaki – kot smo mi dali Angležem Conrada in Angleži Grčiji Byrona, tako je dala Grčija Poljakom Hadžinikolaua. Njegova prva pesniška zbirka, BARVE ČASA (1961), in zadnja z naslovom BREZ MASKE (1986), pomenita nenehen vzpon, saj je Hadžinikolau za zadnjo knjigo, FENIKS (1988), na enajstem poljskem mednarodnem pesniškem festivalu dobil celó prvo nagrado. Poleg drugih je kandidiralo tudi pet Poljakov: Śliwiak, Gąsiorowski, Jerzyna, Nowak in Bączkowski. Že zato ga je treba vsaj v skromnem izboru predstaviti tudi Slovencem. Hadžinikolau piše pesmi v grškem in poljskem jeziku.